

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

FILADELFIA: NÅGOT MER VÄRT ÄN LIVET

Uppenbarelseboken 3:7-13 • Predikan G8B 2024-07-07 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Jag såg nyligen ett klipp där en person stod på en gata och intervjuade två andra personer. Han ställde först frågan: ”om jag gav dig tio miljoner kronor, vad skulle du säga då?” Svaret är inte svårt att lista ut. Personen skulle bli glad och säga tack. Men så fortsatte han: ”men om jag gav dig tio miljoner på villkoret att du inte skulle vakna upp imogon, skulle du ta emot dem då?” Svaret han fick var, ”nej, det skulle jag inte.” Då sa han: ”precis. Det är mer värdefullt för dig att vakna upp än tio miljoner kronor. Det kan du tänka på när du vaknar och känner dig nere.”

Det är en upplyftande tanke. Men samtidigt har vi som kristna så obeskrivligt mycket mer. Vi har något som är värt mer än våra liv på den här jorden. Vi har något som sträcker sig bortom döden. Vi har Kristus som inte bara beskyddar och bevarar oss, utan som tar vår synd och vår fördömelse på sig och i utbyte ger oss sin rättfärdighet och gör oss medarvingar med honom och därför kan Paulus säga att livet är Kristus och döden en vinst (Fil 2:21).

Att ha Kristus, att tillhöra honom och genom tron vara förenad med honom, förändrar allt. Precis allt. Det är att hämta tröst och glädje i att i vad som än händer, både i livet och döden, så tillhör vi inte oss själva, utan honom som gett sitt liv för oss, som sonat min synd och befriat mig från djävulens makt, som bevarar mig och leder mig så att allt som händer måste tjäna till mitt bästa och ytterst sett till min djupast tänkbara glädje.

Det är ett liv som är helt annorlunda alla andra sorters liv. Det är ett liv som är så annorlunda att allt annat i jämförelse inte ens kan kallas för ”liv” utan för ”död.”

När vi nu kommer till den sjätte församlingen som Kristus skriver brev till är det en annorlunda ton mot de andra, med undantag för församlingen i Smyrna. Vi har sett brev till en församling som kämpade för att ordning på sin lära och kämpade emot villolära, men som brast i kärlek. Och så har vi sett en församling som hade någon sorts kärlek, men som saknade sund lära och som tolererade synd. Vi såg en församling som var andligt levande och hälsosam, men som dödades fysiskt för Kristi skull. Och så har vi sett en församling som var fysiskt levande, men som var andligt död i sin synd. Vi har sett en församling som tyckte att den var fattig, men som Kristus säger är rik. Och nästa gång ska vi se en församling som tyckte att den var rik, men som Jesus säger är andligt fattig.

Och visst är det så att dessa sju församlingar blir en sorts urtyper för församlingar genom alla tider. Det finns församlingar som betonar och bevarar läran, men som brister i kärlek till både varandra och till Kristus. Och så finns det församlingar som är fulla av kärlek, åtminstone till varandra, men som undervisar sådant som Kristus hatar. Det finns

församlingar som kämpar emot synden och så finns det församlingar som tolererar synden. Det finns församlingar som är andligt levande och som får betala ett högt pris för det, och så finns det församlingar som är andligt döda, men som slipper alla former av förföljelse eftersom den inte är något hot mot mörkrets makter.

Vad är skillnaden mellan alla dessa församlingar? Varför blev de så olika? Vad är det som gör att församlingar utvecklas åt så olika håll?

Jag vet inte. Jag vet verkligen inte vad jag ska säga om den saken, eftersom det är så lätt att ställa olika människor mot varandra och tänka att den ena är bättre än den andra och därför blir församlingarna olika. Men det är inget bibliskt svar eftersom Bibeln är tydlig med att alla människor är syndare, och om det inte vore för Kristus i våra liv vore det ute med oss alla.

Men jag kan säga vad jag ser här i texten, och det är att när jag tittar på församlingen i Filadelfia ser jag att den är alltigenom präglad av Kristus. Allt tycks handla om honom. Dels kan vi se att Kristus presenterar sig på ett alldeles särskilt sätt här, sedan kan vi se att församlingen gör Kristi gärningar och sedan att den får ta emot Kristi löften.

Och allt det här hänger förstås samman. Det börjar med att Kristus presenterar sig för dem och ger dem en bild av vem han är. När vi som kristna ser mer av vem han är, kommer också våra liv, våra handlingar att präglas mer av honom. Och vi kan se hos den här församlingen att de gärningar de gör hela tiden tycks återspegla evangeliet, de goda nyheterna om vem Jesus är och vad han gjort för oss. Och sedan, till följd av det, får de ta emot hans löften, som återigen handlar om mer om honom.

Så mina tre punkter idag är Kristus, Kristus och Kristus. Närmare bestämt Kristi person och sedan Kristi gärningar och till sist Kristi löften. Utkomsten av allt detta är en församling som är mycket annorlunda andra. Det är en församling som den allsmäktige och allvetande Kristus ser på och inte finner något att kritisera. De lever för honom och präglas av honom på ett underbart sätt. De lever så att vi kan se att det är ett liv som är mer värt än livet eftersom de är så uppfyllda av honom.

Så låt oss imitera dem och försöka se vad det är de ser.

I. KRISTI PERSON

Vi går till den första punkten och ser vad de ser om Kristi person. Så här står det i den sjunde versen:

Uppenbarelseboken 3:7 (SFB-15)

”Och skriv till ängeln för församlingen i Filadelfia:

Så säger han som är helig och sann, han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga och stänger så att ingen kan öppna:

Här talar Jesus om tre aspekter av sin egen person.

1. Helig

För det första säger han att han är ”han som är helig”. Det är, som ni vet, ett av Guds namn. Gång på gång i profeten Jesajas bok kallas Gud för ”den Helige”, men också i Psaltaren (16:10) och i Habackuk. Hans helighet talar om att Gud är annorlunda i sitt väsen mot allt annat och att han är avskild. Han är den ende i sitt slag. Det finns ingen som kan liknas vid honom.

Men hans helighet talar också om hans avskildhet, att han är separerad från synden. Hos honom finns ingen tolerans för synden. Han är absolut ren.

Jesus kallas vid flera tillfällen för ”den helige”. Till exempel när han presenteras i Markusevangeliets första kapitel så står det om när han en sabbat kom till Kapernaums synagoga för att undervisa. Då var det en demon som frågade om han hade kommit för att fördärva dem. Och så sa han ”jag vet vem du är, du Guds helige.” Och i Johannesevangeliets sjätte kapitel får Petrus bekänna ”vi tror och förstår att du är Guds helige” (Joh 6:69).

Att Jesus är helig innebär att han också kräver helighet. Synden kan inte samexistera med honom. Men samtidigt som han kräver helighet är också han den som gör oss heliga. Han sa till lärjungarna att det var bra att han skulle lämna dem eftersom han då skulle sända en annan hjälpare, nämligen den helige Ande, och genom den helige Ande verkar Gud i oss, både i vår vilja och i våra handlingar.

Så han kräver helighet. Men han gör oss också heliga. Det är som kyrkofadern Augustinus välkända bön där han ber Gud att befälla vad han vill men också att han ska ge vad han befäller. (Give what you command [O Lord], and then command whatever you will.)

2. Sann

För det andra är Kristus den som är *sann*. Vilket återigen är ett vanligt attribut som nämns när Bibeln talar om Gud. Jesus säger själv att han är sanningen och han återkommer till att han vittnar sant om Fadern.

Det finns så mycket i livet som inte är sant och det finns så otroligt mycket som vill rycka med oss att gå i Satans tjänst – han som kallas lögnens fader – istället för att hålla fast vid det som är rätt och sant och rent. Och det är ofta vi faller. Men här har vi, märkligt nog, den som är både helig och sann, det vill säga, som alltid säger det som är sant och som är sanning i sig själv, titta på den här församlingen som bestod av syndare, och säga att han ”känner deras gärningar”, det vill säga, han vet allt om dem, och dessutom fortsätta att visa att han inte har något att kritisera dem för. Det måste ha varit oerhört uppmuntrande.

3. Allsmäktig

Det tredje texten talar om är Kristi allmakt. Den beskriver honom som ”han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga och stänger så att ingen kan öppna.”

Det är mycket uppmuntrande! Det är ett citat från Jesaja 22:20 där Gud sänder profeten till överförvaltaren Shebna för att meddela att Gud ska ta bort honom och istället sätta in sin tjänare (det vill säga, Guds tjänare) Eljakim. Han ska få nyckeln till Davids hus att bära. Han ska öppna så att ingen kan stänga och stänga så att ingen kan öppna. Denne Eljakim skulle alltså bli överförvaltare hos kung Hiskia, det vill säga, den högste i landet efter kungen själv. Det innebar att han fick bära nyckeln till kungens skattkammare.

Så snart Bibeln talar om nycklar handlar det om auktoritet. Han har auktoritet att öppna och stänga. Han kunde öppna vägen till den kungliga skattkammaren och han kunde stänga den.

Här i Uppenbarelseboken framställs alltså Eljakim som en typ som pekar mot Kristus där Kristus blir en större uppfyllelse av det ämbete som Eljakim hade. Eljakim kunde öppna och stänga kungens skattkammare. Kristus är den som kan öppna och stänga Guds rike och Guds skattkammare. Han är suverän över båda. Han öppnar Guds rike och ger Guds rikedom till

vem han vill. Vilket i sig inte är något nytt. Han säger om sig själv i Johannes 14 att han är vägen och han säger i Johannes 10 att han är porten. I Uppenbarelseboken 1:18 talar han om att han har nycklarna till döden och dödsriket. Och här säger han alltså att han har nycklarna till frälsningen och alla andliga välsignelser.

Vi läser i Jesaja 46 om Guds allmakt och suveränitet. Hör vad han säger,

Jesaja 46:9-10 (SFB-15)
*Kom ihåg det som hänt för länge sedan,
för jag är Gud,
och det finns ingen annan Gud,
ingen som jag.
10 Jag förkunnar från början vad som ska komma
och långt i förväg det som inte har skett.
Jag säger:
Mitt beslut ska förverkligas,
allt jag vill kommer jag att göra.

Det är en värdefull påminnelse, säkert för församlingen i Filadelfia, men också för oss. Det är gott att påminna sig om att den nyckel som öppnar Guds rike inte är gjord av människohand. Vi öppnar inte Guds rike med mänsklig vishet eller makt. All denna makt är given Kristus. Han öppnar våra hjärtan eller låter dem förhärdas. Han kan förvandla de hårdaste av hjärtan och ge omvändelse till vem han vill.

Det kanske du tycker låter lite hårt, men det är precis det som är textens budskap. Det är han och ingen annan som har dessa nycklar. Du har det inte och jag har det inte. Men det kan vara värt att påminna sig om att han själv säger att han kom för att vi ska ha liv och liv i överflöd (Joh 10:10).

Han har kommit för att vi ska ha överflödande liv. Han har kommit med auktoritet att öppna himlens skattkammare av välsignelser och det är hans glädje att låta dem flöda över de som tillhör honom.

Det är hur han presenterar sig själv. Och vi har sett tidigare att det är relevant för budskapet till respektive församling hur han presenterar sig. För varje församling lyfter han fram aspekter av sig själv som är extra relevanta. Här, till församlingen i Filadelfia tar han fram dessa tre som av allt att döma var tre attribut som präglade församlingen i allt den gjorde.

II. KRISTI GÄRNINGAR

Vilket leder oss till nästa punkt. Eftersom församlingen fått Kristus, som är värd mer än deras egna liv, och eftersom de sett något viktigt av vem han är, så tar det sig också uttryck i deras gärningar. Så om vi fortsätter att läsa i texten så kan vi se att han berömmar församlingen för tre saker som de gör, även om det i själva verket verkar vara han som gör dessa saker genom dem.

Uppenbarelseboken 3:8 (SFB-15)
*Jag känner dina gärningar. Se, jag har ställt en dörr öppen för dig som ingen kan stänga, för din kraft är liten och du har hållit fast vid mitt ord och inte förnekat mitt namn.

1. Öppen dörr

Han börjar med att säga att han, som öppnar dörrar som ingen kan stänga, har öppnat en dörr för dem som ingen kan stänga. Du märker att det finns en viss betoning här.

Det finns lite olika idéer vad det kan innebära med den här öppna dörren, men den enklaste förståelsen är att det handlar om en möjlighet att dela evangeliet. Paulus talar om en öppen dörr för evangeliet i Första Korinthierbrevet 16 och i Andra Korinthierbrevet 2 och i Kolosserbrevet 4, och dessutom talar Lukas på samma sätt i Apostlagärningarna 14:27.

Det är som att Jesus säger till den här lilla församlingen att han har öppnat en möjlighet för dem att dela evangeliet på ett sätt som de tidigare inte haft och att det kommer att få konsekvenser på ett sätt som de tidigare inte upplevt. Han talar i nästa vers om att han överlämnar några från Satans synagoga till dem att falla ner för församlingens fötter och visa dem hur han älskar sin församling.

Vi ska återkomma till det i nästa punkt, men det verkar alltså som att han säger att de där personerna som har förföljt er och hånat er och gjort allt för att orsaka er olycka; de där personerna som ni inte i er vildaste fantasi kunde tänka att de skulle bli kristna – just dem ska jag visa hur mycket jag älskar er. De kommer att falla ner på sina knän och fråga vad de ska göra för att bli frälsta.

Kristus säger till församlingen att han har kontroll över allt detta. Nu har han gett dem en särskild möjlighet att dela evangeliet och han vet att de kommer att göra det så mycket de kan.

2. Liten kraft

Han fortsätter att berömma dem för att de har "liten kraft". Vad menar han med det? Menar han att de är svaga eller att de har lite kraft så att de är starka? Kommentarererna är av olika uppfattningar. Men återigen verkar det vara evangeliets logik: det är när vi är svaga som vi är starka eftersom det är då Kristus verkar genom oss. När vi är starka är vi övertygade om vår egen förmåga och så försöker vi lösa saker på våra egna sätt. Men när vi är svaga har vi inget annat att göra än att be.

Det är bara de ödmjuka som ber. De högmodiga är säkra på att klara sig ändå. Men när vi är medvetna om vår svaghet ber vi om hans styrka, vilket är precis hur evangeliet fungerar. Det enda vi kan berömma oss av är Kristus och det är i vår svaghet som hans kraft fullkomnas och vi lever av hans nåd.

Gång på gång, vilka vi än är, så har vi så lätt att halka in i tron på att vi klarar oss själva. Vi sätter upp egna små system med regler, antingen för oss själva eller för andra, och om vi lever upp till reglerna så stärker vi vår självrättfärdighet och om vi faller till korta så fylls vi med självfördömelse. Det är vår egen lilla avgudamekanism. Men denna mekanism är just en avgudamekanism, det är en fiende till evangeliet. Så låt oss på nytt påminna oss om hur vi är beroende av Kristus på alla tänkbara sätt. All vår rättfärdighet och all vår helighet kommer från honom. All god frukt från våra ansträngningar kommer från honom. Han verkar ha långt mer användning för oss om vi är svaga och sjuka. Om det enda vi orkar är att be till honom och hoppas på hans nåd, snarare än att fixa saker själva.

Paulus sa att han helst ville berömma sig av sin svaghet, för att Kristi kraft skulle vila över honom (2 Kor 12:9). För när han är svag så är han stark.

3. Uthållighet

I ljust av det kan den tredje saken som Kristus berömmar församlingen för verka lite otippad, nämligen deras uthållighet. Jesus säger att de har hållit fast vid hans ord och inte

förnekat hans namn. Trots alla de frestelser och svårigheter de har mött från både djävulen och världen så har de hållit fast.

Vi ser i breven till de andra församlingarna att det var en svår tillvaro för de kristna i det här området. De som levde i trohet till Kristus riskerade sina liv. De var nästan garanterade fattigdom. De var föraktade av övriga samhället som ansåg dem farliga eftersom de kunde orsaka gudarnas vrede eftersom de vägrade tillbe någon annan än Gud.

Dessutom var det påfrestningar inifrån. I de andra församlingarna ser vi villolärer och synd som orsakar förödelse och det är rimligt att tänka att de hade samma utmaningar också här. Likväl höll de fast. De hade sett vem Kristus var, de visste att han är helig och sann och allsmäktig och därför kunde de kasta sig på honom i livets alla skeden, oavsett hur starka de var och oavsett vad det skulle kosta. De hade funnit att han är mer värd än deras liv på den här jorden. De hade funnit att han har nycklarna till både döden och dödsriket och nycklarna till frälsningen i Davids hus och den andliga skattkammarens alla välsignelser. De var starka i Kristus och därför kunde de hålla ut genom vilka svårighet de än ställdes inför.

Deras bön var: ”om jag har dig är det tillräckligt.” De hade funnit att Kristus är skatten i åkern, som det är värt att sälja allt för att vinna. Det skulle också kunna vara din bön! Om du har Kristus är det tillräckligt.

III. KRISTI LÖFTEN

Vi går vidare till den tredje punkten och tittar på de löften Kristus ger till församlingen. Och det hänger alltså ihop med de två föregående punkterna: när vi ser vem Kristus är leder det oss till att göra de gärningar han gör, vilket i sin tur leder till att åtnjuta de löften han ger.

Det beror lite på hur vi kategoriserar dem, men jag får det till fyra löften. Texten säger,

Uppenbarelseboken 3:9-12 (SFB-98)

9 Se, jag överlämnar åt dig några från Satans synagoga, några som kallar sig judar men inte är det utan ljuger. Jag ska få dem att komma och falla ner inför dina fötter, och de ska förstå att jag älskar dig. 10 Eftersom du har bevarat mitt ord om uthållighet ska jag bevara och rädda dig ur prövningens stund som ska komma över hela världen för att pröva jordens invånare. 11 Jag kommer snart. Håll fast vid det du har så att ingen tar din krona.

12 Den som segrar ska jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han ska aldrig mer lämna det. På honom ska jag skriva min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem som kommer ner från himlen, från min Gud, och mitt eget nya namn.

1. Löftet om seger

Det första löftet har vi redan varit inne på litegrann och det är löftet om seger. Det är vackert, att denna svaga lilla församling får ett sådant löfte om att de som förföljer dem ska falla ner inför dem och möjligtvis också förenas med dem i tillbedjan av Gud.

Det finns en typ av ironi här att det så tydligt betonas att det är just Satans synagoga det handlar om. Troligtvis är det alltså en synagoga i staden Filadelfia som såg till att de kristna förföljdes ordentligt. Som såg till att de inte kunde få några jobb och som såg till att de var marginaliserade och föraktade. Dessa judar läste med all säkerhet Jesajas bok 45:14; 49:23; 60:14, om att de främmande folken skulle komma och böja sig inför judarna. Nu verkar det återigen som att detta löfte förstås i ett annat ljus eftersom att vara jude är något man är i

hjärtat, som Paulus säger i Romarbrevet 2:28-29. Nu är det judarna som kommer till de kristna och säger som egyptierna i profetian i Jesaja 45:14, ”endast hos dig är Gud, och det finns ingen mer, ingen annan Gud.”

Det är ett underbart löfte som vi kan ta vara på och be till Gud för våra icke-troende kolleger och klasskamrater och släktingar och vänner. Vi ber att han skulle låta dem komma till oss och falla ner i tillbedjan inför den sanne Guden och att vi skulle få förenas med dem som har gjort livet svårt för oss som bröder och systrar i samma församling.

2. Löftet om kraft i prövningen

Det andra löftet är ett löfte om Guds kraft och beskydd i prövningen. Han säger att ”eftersom du har bevarat mitt ord om uthållighet ska jag bevara och rädda dig ur prövningens stund”.

Älskade vänner, när vi går igenom lidande och svårigheter finns ingen annan att kasta sig på. Det är då alla våra små avgudar avslöjas och det visar sig hur mycket tomhet och fåfänglighet det finns i våra liv. Men den som har Kristus har något som är värt mer än livet på den här jorden. Han lovar att bevara denna trofasta församling och samma löfte gäller oss när vi bevarar hans ord.

Det betyder inte att vi kommer att gå fria från lidande. Men det betyder att allt vi går igenom, vare sig det är lidande eller inte, så kommer det att samverka till vårt bästa. Om du älskar honom har du inget att frukta. Vad som än sker kommer att vara till ditt bästa.

3. Löftet om att vara en pelare

Det tredje löftet är löftet om att vara en pelare i Guds hus. Vänner, i oss själva klarar vi inte att bära upp någonting. Men vår trofaste frälsare har, som Höga visan 5:15 säger, ”ben som pelare av marmor”. Återigen – i oss själva är vi svaga. Men när vi är svaga fullkomnas hans kraft i oss. Och då gör han också vår lilla församling till en pelare i hans tempel.

4. Löftet om ett nytt namn

Det fjärde löftet är löftet om ett nytt namn. Och här nämns flera namn. Dels ska Kristus skriva på oss Guds namn, och dels namnet på Guds stad och så dessutom Kristi nya namn.

Det handlar om en ny identitet. En ny identifikation som talar om vilka vi är och var vi hör hemma. Kristus skriver Guds namn på oss genom att helga oss genom sin Ande. På det sättet förvandlas vi gradvis till Guds likhet. Dessutom får vi Guds stad skriven på oss. Det är där vi hör hemma. Här får vi vara i 80 år eller så, men där ska vi tillbringa evigheten med Kristus och med varandra. Vänner, det är värt mer än tio miljoner kronor. Det är värt mer än livet självt.

AVSLUTNING

Om du är här som inte känner Kristus, om du inte har sett i djupet av ditt hjärta att han är värd mer än livet på den här jorden – jag vill be dig att allvarligt överväga ditt eviga väl. Det är en fråga om evigt liv eller evig fördömelse. Och då vill jag vädja till dig på samma sätt som Mose vädjade till Israels folk för nästan 3600 år sedan: välj livet! Kristus är livet – vägen, sanningen och livet. Kom och prata med mig efter gudstjänsten eller sök kontakt med någon av församlingens medlemmar.

Men på ett liknande sätt vill jag också vädja till oss som församling. Vi har Kristus och vi älskar Kristus, men vänner – låt oss på nytt omorientera våra liv till att handla mer om Kristus. Låt oss bygga hela vår rättfärdighet på honom och leva helt och hållet i hans nåd. Han är värd mer än allt vi kan tänka eller föreställa oss.